

Práce se zabývá vztahy kurfiřta Fridricha Viléma Braniborského a zemských stavů západních zemí jeho složeného státu, Kleve-Mark, ve 40. a první polovině 50. let 17. století. Prostřednictvím analyzování prostředků, které ve vzájemných interakcích používaly, se snaží sledovat obecné strategie obou stran a jejich politické koncepce. Pozornost je soustředěna na jeden z hlavních sporných bodů mezi panovníkem a stavy – zahraniční politiku stavů. Ta se orientovala především do Nizozemí, k jülišsko-berským stavům a k centrálním institucím Svaté říše římské. Zatímco zemské stavy považovaly zahraničně politické aktivity za zcela legitimní prostředek obrany svých privilegií, pro kurfiřta znamenaly ohrožení jeho suverenity, a proto proti nim důrazně postupoval. Zajištění monopolu na výkon zahraniční politiky bylo součástí tzv. „minimálního programu“ panovníka, souboru požadavků, jejichž realizaci považoval za nutnou pro prosazení své suverenity. Ve sledovaném období nicméně ve vztazích panovníka a stavů dominovala konsensuální strategie, založená na vyjednávání a dohodě.